

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA, CANDID

Paiate, măști, grimase, găști : jurnal : 2005-2009 / Candid
Stoica. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0479-9

821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Candid Stoica

**PAIAȚE,
MĂȘTI,
GRIMASE,
GĂȘTI**

Jurnal
volumul al IV-lea
2005–2009

E I K O N

București, 2021

- R**
 Racoti, Eugen: 47, 55, 73, 193, 212, 213, 299, 355, 462, 527, 528, 545
 Rucăreanu, Dumitru: 22, 132, 273, 288, 299, 432, 467, 468, 511, 549, 558
- S**
 Săraru, Dinu: 24, 25, 28, 45, 57, 68, 69, 70, 71, 141, 160, 161, 183, 202, 292, 352, 378, 560
 Stan, Constantin: 9, 11, 519
 Stana-Ionescu, Ileana: 48, 50, 275, 359, 401, 402, 403, 404, 406, 437
 Stănescu, Traian: 96, 146, 193, 223, 339, 382, 402, 403, 404, 405, 536, 537
 Stănculescu, Silviu: 21, 108, 221, 310, 432, 459, 462, 466, 467, 469, 470, 471, 472, 473, 479, 519, 562
- Ș**
 Șeptilici, Mircea: 16, 23, 123, 142, 166, 269, 308, 309, 432, 558
 Șimonca, Gheorghe: 21, 22, 334, 462
- T**
 Tapalagă, Rodica: 123, 311, 358, 16
 Tapalagă, Ștefan: 16, 123, 127, 166, 193, 432, 462, 463, 545, 547, 558
 Tastaman, Vasilica: 21, 26, 159, 320, 432, 462, 467, 558, 561
 Tăriceanu-Popescu, Călin: 20, 220, 229, 234, 239, 246, 272, 304,
 Tocilescu, Alexandru: 41, 44, 55, 88, 93, 99, 100, 156, 161, 165, 193,

- 206, 273, 288, 344, 345, 346, 347, 349, 350, 351, 355, 356, 432, 511, 527, 528
 Todea, Cornel: 49, 306, 349, 402, 404, 405, 437
 Toma, Sanda: 159, 161, 269, 272, 273, 432, 530, 542, 543
 Tomescu, Liliana: 152, 153
 Turturică, Constantin: 25, 29, 33, 35, 82, 88, 90, 93, 95, 98, 100, 111, 136, 156, 159, 160, 162, 273, 306, 315, 358, 385, 407, 415, 421, 434, 435, 439, 440, 441, 442, 474, 476, 486, 515, 516, 517, 534

Ț
 Țicău, Liliana: 21, 64, 461, 516

U
 Ursu, Melania: 16, 54, 55, 193, 223,

Cuprins

În loc de prefață	9
Preambul	15
2005	17
2006	118
2007	218
2008	332
2009	444

Ce se găsește într-un jurnal, dacă e să luăm „chestiunea” la bani mărunți, se știe: întâmplări la care autorul a fost martor sau le-a auzit povestite de alții, gânduri – *năvalnice gânduri*, cum zice un cântec – și, în cazul meu, spectacolele la care am luat parte. În ultimă instanță, sunt niște crâmpie de viață, autorului părându-i-se extraordinare, nemaipomenite. S-ar putea ca cei care le vor citi peste ani... nici măcar să nu aibă un zâmbet. „E bună, dar n-are haz!”, posibil că vor spune mulți. Și totuși, eu am râs, am plâns, am suferit, m-am bucurat de toate acele întâmplări la care am fost martor ocular și pe care mi le-am reamintit.

Rezumând, cam așa stă treaba cu artiștii: unii dintre spectatori îi iubesc pe anumiți artiști, alții îi iubesc pe alți artiști!

Un regizor de culise din Teatrul Mic îi spunea cu admirație nedisimulată unei mari actrițe (Leopoldina Bălanuță): „Doamnă, pe scenă sunteți minunată, extraordinară, de nedescris, dar când vă vede omul pe stradă nu dă nici doi bani pe dumneavoastră.”

Mircea Șeptilici, Amza, Rodica și Ștefan Tapalagă, Iurie Darie, Toma Caragiu, Florin Piersic, Pusi Băltărețu, înșir doar câteva nume la întâmplare, aveau „ceva” electric în ei. Radiau... generozitate. Radu Beligan și Florin Piersic, două identități atât de diferite, sunt și vor fi inegalabili. Alții, ca Mișu Fotino sau George Bănică, treceau pe stradă ca niște anonimi, dar când începeau să vorbească... se făcea liniște. Sau ca George Constantin, Gh. Cozorici, destul de timizi și anonimi în viață, eclipsau... când se urcau pe scenă. Stela Popescu când începea să cânte sau să spună un monolog era fascinantă, deși în viața de toate zilele vorbea mult și cu pasiune despre mâncare. Ion Lucian avea, în ultimă instanță, o figură banală, cu toată mustăcioara lui, dar ce artist complet era. Alții – ca Mihai Pălădescu sau Gh. Dinică – păreau muți, dar când pășeau la rândul lor pe scenă parcă erau... zei! Printre ei, și alți numeroși mari artiști, m-am strecurat și eu.

Anul 2005 va fi unul „nebisect”. Îi corespund anii 5765–5766 ai Calendarului ebraic. Am cules informații de pe net și am aflat că de-a lungul anului se va sărbători:

- *Anul Mondial al Fizicii.*
- *Anul Internațional al Educației Fizice și al Sportului.*
- *Anul Internațional al microcreditelor financiare.*
- *Anul European al Cetățeniei prin Educație* (de către Consiliul Europei).
- *Anul Eubaristicii* de către Biserica Catolică.
- *Anul Enescu*, comemorând 50 de ani de la moartea lui George Enescu.

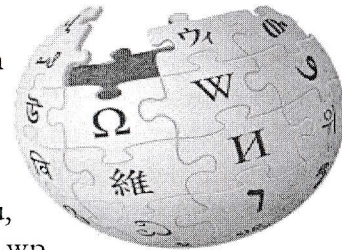
• *Anul cocoșului* (în astrologia chineză).

Va fi activitate, nu glumă! Deși am calculator, am și imprimantă, notez în continuare pe caiete cu pixul și după aceea trec pe calculator.

În altă ordine de idei, aflu, desigur târziu, că din 2003 a luat naștere proiectul ro. wp, versiunea românească a proiectului Wikipedia, adică o enciclopedie liberă la care poate contribui oricine. Zeci de mii de cuvinte în limba română. Cauți o dată, un nume, o personalitate, un film și nu mai ai nevoie de zeci de dicționare (iar eu am atâtea!).

E nevoie doar să completezi unele date, bineînțeles în anumiți parametri și cu anumite parole. Proprietar: Fundația Wikimedia. Autori: voluntari. Adresă: Wikipedia. Org. Și eu abia acum aflu... Doamne, Dumnezeule, unde s-a ajuns! Ce facilități!

Sunt curios dacă cei de la Wikipedia primesc și numele meu. O să încerc. Sunt trecuți în ordine alfabetică peste 300 de nume de actori

începând cu Albulescu Mircea și terminând cu Zamfirescu Florin și... Zăvoranu Oana. Eu nu sunt!

*

A început noul an. Suntem în Ianuarie 2005, iar eu m-am angajat cu umilele mele resurse umane – benevol și nesilit de nimeni – să notez evenimentele care vor urma în marea lume artistică, mai ales a teatrului, și bineînțeles... în cea politică, propunându-mi (cu inconștiență) să fiu cât se poate de exact și adevărat, fără părtinire, ură sau meschinărie inutilă. Nu știu cum am să mă descurc în continuare, nu știu cum voi reacționa în anumite situații, nu voi ști dacă ceea ce voi consemna va fi doar o impresie de a mea de moment sau adevărul-adevărat... De multe ori. Impresiile de moment sunt considerate subiective și că nu au substanță, alteori e posibil ca din goană de senzațional, de pitoresc să întrec măsura și ceea ce voi relata să nu fie decât în închipuirea mea, vorba poetului: *Nu sunt ce par a fi / Nu sunt nimic din ce aș putea fi...*

*

Am fost la revelion la familia Străchinaru, care locuiește pe lângă Piața Muncii, într-o mică vilă scăpată ca prin minune de la demolările *Împușcatului*. El, Ion – un bărbat înalt, falnic, cu părul albit încă de tânăr, fost șef de ICRAL, actualmente consilier la Senat, la Opoziție – a devenit într-un fel „celebru” datorită faptului că într-o emisiune despre Parlament a fost filmat dormind în sală. Soția – o doamnă frumoasă, profesoară de limba franceză, dar care acum nu mai profesază – de câte ori se redă la TV secvența cu soțul ei dormind în sala de ședințe, îmi telefonează, strigând fericită-n receptor: *Uite-l pe Ion la televizor, ce frumos doarme!*. A primit multe „felicitări” și multe telefoane din provincie după întâmplarea cu soțul ei... care somnola la televizor!

*

Ecouri de anul trecut.

Nici n-a început bine anul nou și... multele întâmplări ale anului trecut se prelungesc, năvălesc peste noi, încercând să ne mai atragă încă

odată atenția sau să ne răscolească... amintirile. Cazul romanului *Băgău*, al tinerei Ioana Bradea¹, premiat anul trecut de Uniunea Scriitorilor la secția debut, e din nou rediscutat de cei de la Bistrița, care au obiecții la decernarea acestui premiu. L-am citit anul trecut. Nu m-a dat peste cap... cum se spune. În afară de faptul că începe destul de insolit cu fraza „Sunt o doamnă, ce p. . a mea”, romanul are un subiect cam la ordinea zilei: sexualitatea de vânzare. *Băgău* fiind povestea unei săptămâni din viața unei studente din București, Andreea, care lucrează la o linie telefonică erotică. În paralel cu activitățile și îndatoririle ei cotidiene, rememorează, aleatoriu, fragmente din povestea ei de dragoste cu Marius, de care s-a despărțit. E un segment de viață care n-a mai apărut până acum în literatură. Octav Șuluțiu cu *Ambigen* sau Henry Miller cu *Tropical Cancerului*, sau Flaubert cu *Educația Sentimentală* sunt niște dulci copii pe lângă Ioana Bradea.

*

Dimineața, pe întâi Ianuarie, drumul spre casă de la familia S. l-am făcut cu frica-n suflet, nu cumva să mă oprească un echipaj de poliție (băusem). Am avut noroc. Străzile erau pustii. Poliția sărbătorea și ea venirea noului an.

Acum, după ce m-am trezit, e ora 12. Sara încă mai doarme. Mi-am făcut o cafea, sperând să mă „limpezesc”. Sunt destul de mahmur și puțin confuz la acest început de an. La repezeală nu știu ce să spun despre anul care a trecut, nu vreau să-l vorbesc încă de rău, nici despre cel care deja a venit nu vreau să mă pronunț, pentru că deja a venit și

¹ Ioana Bradea s-a născut în 19 octombrie 1975 la Bistrița. A studiat vioara timp de opt ani la Liceul de Muzică „Tudor Jarda”, apoi limbi străine la Colegiul Național „Liviu Rebreanu” din Bistrița și la Universitatea din București (secția portugheză-franceză). A publicat până acum romanul *Băgău* (Editura Est, 2004), care a primit Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România. A lucrat în București, într-o piață și apoi la o revistă de scurtă durată, în Bistrița, apoi ca translator la un post de radio și la o cafenea proprie etc. În prezent este căsătorită, are copii și trăiește la Bistrița, unde lucrează la un cotidian online.

n-am încă curajul să-l critic. Revelionul s-a desfășurat fără televizor, doar cu mâncăruri delicioase, pe care le-a preparat doamna S., cu o sticlă de whisky și cu... lungi discuții „înfierbântate” – chiar contradictorii, despre evenimentele de anul trecut – cu Ilie Șerbănescu (prieten al familiei S.), invitat și el cu soția sa, fostă secretară-literară la Teatrul de Comedie. Subiecte: victoria în alegeri a opoziției și despre noul guvern eteroclit (10 reprezentanți PNL, 7 din PD, 4 din UDMR, 3 din PUR și un reprezentant al societății civile: Monica Macovei). Prim-ministru: Călin Popescu-Tăriceanu (PNL), Ministrul Culturii – compozitorul Adrian Iorgulescu.

Oare vor veni oameni noi? Ne vor îndreptăți speranțele puse în ei? Ce o să se întâmple cu teatrele, cu actorii?

Spre dimineață sticla de whisky era goală. Ehe, unde sunt revelioanele de altădată? Unde s-au dus antrenul, dansul, glumele?

*

Altă recapitulare: **Alegerile prezidențiale** din România care s-au desfășurat pe 28 noiembrie 2004 (anul trecut) – al doilea tur de scrutin ținându-se pe 12 decembrie, iar învingător a ieșit Traian Băsescu cu 51,23% din totalul voturilor exprimate, devansându-l pe contracandidatul său, Adrian Năstase (48,77%). Alegerile prezidențiale din 2004 s-au desfășurat simultan cu cele **legislative**. Conform Constituției României (din 2003), mandatul prezidențial durează cinci ani, în loc de patru, însemnând că în viitor alegerile prezidențiale și legislative se vor ține separat. Pentru funcția de Președinte al României au fost 12 candidați: Adrian Năstase, Tr. Băsescu, C. V. Tudor, Marko Bella, Gh. Ciuhandru, George Becali, Petre Roman, Gh. Dinu, Marian Petre Miluț, Ovidiu Tudorici, Aurel Rădulescu, Raj Tunaru (0,26%). În turul doi au ajuns doar Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr: 51,23 %) și Adrian Năstase (PSD).

Amicul meu D. P. D. a avut intenția de a candida și el, dar văzând îmbulzeala creată, cu un regret profund, a renunțat.

*

Ora 24. La cumpăna dintre ani, Traian Băsescu – proaspăt câștigător al alegerilor prezidențiale – și echipa sa au destupat o sticlă de șampanie în Piața Universității, simbolul luptei pentru libertate împotriva comuniștilor care au furat revoluția populară. Să-i fie de bine! Unde era oare Băsescu atunci la revoluție? Unde erau ceilalți comuniști, care acum se dau mari luptători democrați? Unde era domnul Octavian Paler și alții ca el?

*

06.01. Să trec de la știrile de interes general, la cele particulare. Contrar celor ce se spune, că în primele zile ale anului trebuie să întreprinzi ceva esențial, eu am făcut un lucru aparent derizoriu: am depus la UNITER o cerere pentru obținerea unei camere la complexul din Sinaia, de la Pelișor sau de la Cumpătu, pentru luna de vacanță, era să scriu de concediu, uitând că eu sunt pensionar și pot avea concediu când vreau. Sau cum „vrea mușchii mei” (o expresie pe care o auzim în mai toate piețele). Cererea este absolut necesară. Vreau să o iau înaintea tuturor. Poate am noroc să petrec împreună cu Sara două săptămâni la Sinaia. Cu prețuri modice, într-un decor de vis, în vecinătatea Castelului Peleş. Am depus cererea și am scăpat de o grijă. Mi s-a părut că funcționara, o persoană de altfel agreabilă, s-a uitat cam urât la mine. Probabil avea în vedere pe altcineva.

*

Seara: Am fost la *Ziua Teatrului de Comedie*, de data asta parcă mai altfel decât în alți ani. Lumea obosită după sărbători, cam fără chef. Am asistat cu toții la un amuzant spectacol de pantomină prezentat de un tânăr actor, o nouă achiziția a teatrului, Dragoș Huluba. Apoi noul director, G. Mihăiță, a invitat asistența la un pahar de whisky și ceva... potol, unde a fost mare înghesuială.

Amintiri despre cei care au plecat dintre noi: **Silviu Stănculescu**, **Liliana Țicău**, **Mihai Pălădescu**, **Gh. Șimonca**, **Vasilica Tăstaman**, **Constantin Băltărețu** sau recuziterul **Ciucu** (un tânăr de o naivitate desăvârșită, cu care am împărțit câteodată camera de hotel în lungul

turneu din 1991 din Anglia cu *Visul unei nopți de vară* și despre care am scris destule pagini la timpul potrivit).

Ne-a lipsit la toți Ghiță Șimonica, care ne-a părăsit tot anul trecut atât de ciudat, atât de neverosimil. Dumnezeu să-l odihnească! A fost un om vesel și la locul lui. El era sufletul acestor aniversări, întotdeauna cânta la pian muzică veselă, de obicei café-concert. Mare păcat că a sfârșit așa cum... a sfârșit. Era de vârsta mea. Avea talent, dar „n-a penetrat” cum se spune acum. A terminat IATC în 1962, ca student al maestrului Beligan. Jucase ani de zile... irosindu-se la Teatrul de Revistă „C. Tănase”. Odată, nu mai știu exact în ce an, jucase rolul principal în *Profesorul de franceză* de Tudor Mușatescu și a avut multe spectacole și cronici bune. După evenimentele din Decembrie '89 a jucat câteva roluri bune: *Ion* din în *Chirița of Bârzoieni*, o adaptare după V. Alecsandri de Iarina Demian; *Traian Necșulescu* din *...escu* de T. Mușatescu. Oare ce demon l-a împins spre gestul fatal? Întrebare retorică pentru că se știe, s-a aflat târziu că suferea de un început de alzheimer. Oare ce o mai fi făcând soția și fiul său? Înainte de a se spânzura a trimis-o la piață. Când s-a întors l-a găsit spânzurat de o țevă din baie cu cureaua de la pantalonii! Doamne, ce asemănare extraordinară avea cu Regele Carol al II-lea, pe care l-a interpretat în filmul lui Sergiu Nicolaescu. Deși ne îmbrăcam în aceeași cabină, niciodată nu mi-a vorbit de „legătura” sa cu casa regală, dar fusesem „avertizat” de șeful cadrelor de la Institutul de Teatru, celebrul Manole, că ar fi fost chiar fiul nelegitim al Regelui Carol al II-lea. Să fie posibil? Întrebat odată de un ziarist a răspuns strategic: „Am s-o întreb pe mama!”.

Aflu că în locul lui, în rolul lui *Traian Necșulescu* (fratele depravat), din spectacolul *...escu* de la Teatrul de Comedie, a intrat Titică Rucăreanu. O distribuie mai potrivită nici că se putea. Este de acolo, nu trebuie să facă niciun efort.

*

Prilej de povestiri despre primul plecat dintre noi spre alte zări în Martie 1985: **Constantin Băltărețu. Pusi**, cum îi spuneam noi. O mică recapitulare într-un fel pentru, hai... să zic în glumă, pentru

eternitate. Se născuse în București, la 16 aprilie 1938. În 1958 a absolvit IATC, la clasa profesorului Ion Șahighian (asistent David Esrig). Colegi de generație i-au fost: Margareta Pogonat, Ana Vlădescu, Iarina Demian etc... A participat la înființarea Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani – unde a jucat printre alte spectacole în *Ziaristii* de Alex. Mirodan, *Orașul visurilor noastre* de Aleksei Arbuzov – apoi în 1960 s-a mutat la Teatrul Național „Lucian Blaga” din Cluj. În 1965 a fost angajat cu jumătate de normă la Teatrul de Comedie din București, pe scena căruia a dat viață multor personaje, lăsând o pagină frumoasă în istoria teatrului românesc: *Osip* din *Un Hamlet de provincie*, *Andrei Prozorov* din *Trei surori*, *Lopahin* din *Livada cu vișini*, *Dispariția lui Galy Gay*, *Mutter Courage*, *Locatarul din piesa Există Nervi* de Marin Sorescu. A regizat spectacolele: *File de istorie* și *File de poezie*, în 1977, și *Tineretea Comediei*; a scris articole de presa, a publicat cartea *Cultura spectacolului teatral*, scrisă împreună cu Andrei Băleanu. În 1976 a fost crainic la radio. Debutul în film l-a avut în 1968, în *Balul de sâmbătă seara* (regizat de Geo Saizescu), apoi în 1974 a jucat în serialul TV *Deux ans de vacances*, o coproducție România-Belgia-Franța-Elveția-Germania de Vest; în 1975 a jucat în *Burning Daylight*, coproducție România-Austria-Franța-Germania. Pusi s-a stins din viață la 9 martie 1985, avea doar 47 de ani. „Aproape un copil!” – a spus Mircea Șeptilici în fața sicriului. Locuia în Calea Dorobanți. Îi plăcea, ca și mie, să răsfoiască o carte și ne vizitam des. Odată cu dispariția lui... lumea parcă a devenit mai săracă. Dumnezeu să-l odihnească!

În 1984, cu ajutorul lui Pusi Băltărețu și al lui Iurie Darie (regizorul Florin Fătulescu era plecat peste hotare) am intrat, cum se spune, peste noapte în spectacolul *Există nervi* de Marin Sorescu (o piesă cu temă aparent absurdă, dar care încerca să spună câte ceva din realitățile ce le trăiam fiecare, trecute sub tăcere de puterea absolută), în locul lui Mihai Pălădescu, care era bolnav. Am jucat alături de prietenul meu Băltărețu câteva zeci de spectacole, până când a părăsit această lume. Despre ultimele zile al existenței sale am notat zeci de pagini în Jurnalul meu, la care scriu de ani de zile și căruia nu i-am găsit deocamdată un titlu potrivit.

Am aflat cu stupeoare că anul trecut, pe 22 decembrie, Petre Mihai Băcanu a fost forțat să părăsească funcția de director al ziarului *România Liberă*, rămânând cu titlul de director fondator, după ce obținuse garanții cum că echipa redacțională nu va putea fi concediată timp de patru ani de către noua conducere. Ziarul a fost cumpărat de magnatul Dan Adamescu. Asta după ce tot anul trecut întreaga redacție s-a luptat cu reprezentanții trustului german, care dețineau pachetul majoritar de acțiuni a societății „R”.

*

Zvonuri interesante, misterioase despre unele „mișcări de trupe” la Teatrul Național, care au început de anul trecut, când marele politruc Dinu Săraru și-a dat demisia împreună cu ministrul culturii și al cultelor Răzvan Theodorescu (căruia glumetii îi spuneau Ciufulici) și care ar fi organizat cu ajutorul unor colegi, actori servili, un fel de „mai rămâneți că a fost bine pe timpul când d-voastră ați fost director”. Colegul A. D. a apărut chiar la TV cu teza respectivă, dar restul trupei n-a mișcat, din varii motive (răsuflaseră ușurați). Director interimar a fost și încă se pare că mai este Const. Vânătoru (director administrativ). Sunt zvonuri pe surse (un cuvânt nou care indică o știre, o veste neoficială, dar care se poate adevăra), cum că în curând va fi numit director general Ion Caramitru.

Îmi amintesc de momentul când, cu ani în urmă, imediat după evenimentele din Decembrie '89, Dinu Săraru a fost îndepărtat de la conducerea Teatrului Mic de către această „Ecaterina Teodoroiu” a zilelor noastre, care se numește **Monica Ghiuță**. Aceasta, în plină ședință, a dat citire unor articole semnate de Dinu Săraru în ziarele timpului, care erau atât de scârbos elogioase la adresa Ceaușeștilor, încât celor din sală li s-a întors stomacul pe dos și i-au spus verde în față: „Du-te dracului și lasă-ne...!”. Deși... marele Ștefan Iordache n-ar fi fost de acord.

Acum la Național se pare că se întâmplă cam același lucru: unii îl regretă pe D. S., dar majoritatea, gândindu-se la viitor, nu știu cum să

scape de el. După momentul Andrei Șerban e greu să ai director un fost politruc, cu toate eforturile lui de a se reabilita, cu toată demagogia cu care a vrut să cucerească inimile unor actori, făcându-i pe unii societari de onoare. Chiar dacă nu era decât o diplomă, o hârtie... acțiunea asta a stârnit multe rivalități. Se pare că acum au ieșit la iveală, la o simplă verificare financiară, mișcările secrete de fonduri fără măsură pentru spectacolul cu *Apus de Soare*. Se mai spune că Dinu Săraru, ajutat de Răzvan Theodorescu, a putut să „sugă” fonduri mari, primind foarte mulți bani direct de la guvern, de la fondul aflat la dispoziția prim-ministrului. Numai că acel fond era pentru calamități, pentru situații excepționale. Sunt glasuri care cer verificări, deși sunt date că Dinu Săraru n-ar fi semnat nimic în nume propriu. Sunt zvonuri cum că spectacolul *Apus de soare* va fi scos din repertoriu pentru că este foarte costisitor, coeficientul de ocupare al sălii de 1155 de locuri fiind doar de 18%. S-ar putea ca zvonurile să nu se confirme, cum se întâmplă de multe ori, și să rămână doar zvonuri. Cel mai dezamăgit de o eventuală demisie a lui Dinu Săraru este amicul meu C. Turturică. Avea o piesă, *Din vremea hârtiei igenice*, depusă de trei ani la Teatrul Național și i se promisese că i se va juca. Dacă Săraru pleacă lui C. Turturică îi zboară un vis.

*

A mai apărut un nou termen și un nou mod de informație: **blogul!**

*

07.01. După sărbători, mă pregăteam să merg ca să-mi întâlnesc prietenii la *Boema 33*. Pentru că, asemeni lui Farfuridi, aproape în fiecare zi cu treabă sau fără, sunt prezent la localul mai sus menționat. Eram deja îmbrăcat și tocmai voiam să plec de acasă.

— Iar te duci la cârciuma aia nenorocită să te întâlnești cu ramoliții, cu giurumelele alea? am auzit vocea Sarei.

— Domnii cu care mă întâlnesc nu sunt nici ramoliți, nici giurumele, sunt...

— Ce sunt, spune?

— Sunt..., dar nu mai îmi stric gura cu tine, sunt grăbit.
 — Pierzi timpul de pomană...
 — Ai spus o vorbă mare... ! Pierderea timpului de pomană. Nu-l pierd, îl... recuperez!

Am plecat. Era un fel de evadare spre... pierderea timpului de pomană, după o săptămână stată departe de grupul de prieteni de la restaurantul *Boema 33*. Stând la volan gânduri „nebune” îmi treceau prin cap. Am parcurs drumul spre restaurant lent, aproape fără să-mi dau seama pe unde merg. Mergeam în virtutea inerției. La un moment dat, privirea mi-a fost atrasă de o frumoasă femeie într-o toaletă elegantă, care intra într-un taxi. Mai văzusem de câteva ori silueta ei și parcă... îmi aducea aminte de cineva apropiat. Avea aerul acela ușor nebunesc pe care-l degaja Vasilica Tastaman. Nu putea să fie ea..., doar se stinsese în urmă cu doi ani, la numai 70 de ani. Îi luasem și un ultim interviu, pe care mi l-a publicat revista *Husler*. Apariția asta să fie o iluzie optică? Dar frumoasa femeie de pe stradă a dispărut ca prin farmec. Adesea am impresia că oamenii care s-au dus de lângă mine încă mai sunt în jurul meu.

Îndreptându-mă spre Piața Romană, fredonând melodia unei arii bine cunoscute din opereta *Văduva Veselă* de Frantz Lehar: *Să mergem la Maxim,/ acolo sunt intim*, pe care o transformasem în *să mergem la Boema, acolo e a istețimii cremă/, acolo sunt cunoscut/, acolo mă simt plăcut/, acolo mă știu privilegiat, apreciat, consacrat...* Fredonam versurile celebrei arii învățate pe când eram student și un spectator pasionat de operetă. De multe ori, cuprins de sentimentul

de automulțumire, mă comportam de parcă aș fi fost la volanul unui Ferari sau a unui Alfa Romeo. Automobilisții din jur păreau calmi, rulau lent, polițiștii păreau clemenți și surâzători, iar celelalte

persoane de pe trotuare, pietonii obișnuiți, nu păreau în nici un caz că ar fi bântuiți de gândurile unei noi revoluții.

Boema 33 spre care mă duceam, se găsea într-un loc frecventat acum liber de orice restricții, deși pe timpul Împușcatului a fost un loc hulit, urât, batjocorit, înjurat de majoritatea românilor care voiau să părăsească țara sau să plece pentru o scurtă perioadă în străinătate. Locul se află cam peste drum de fostul birou al pașapoartelor. *Boema 33* e un fel de loc magic, obținut prin demolarea mai multor imobile, prin voința Împușcatului, de a face o ieșire largă spre Calea Victoriei. Localul nu e nici *Mon Jardin*, nici *Carul cu bere*, nici măcar *Peștera* (unde își făcea veacul dramaturgul burghezo-comunisto-capitalist Horia Lovinescu). Ar putut fi *Singapore* sau *Katanga*, cârciumi azi dispărute, dar nu era decât un restaurant-bodegă fără pretenții, fără snobism intelectual, cu prețuri modice, frecventat de mulți ziariști de mâna a treia, de foști gazetari la ziarele centrale, azi pensionari. Mi se părea incredibil ca un un astfel de restaurant să existe de ani buni în centrul Bucureștilor. Și are clienți destui, mulți dintre ei par a fi dintre aceia pentru care o diferență de câțiva lei la prețuri contează pentru buzunarul lor. Oricât de ciudat ar părea, *Boema 33* are o clientelă fidelă. Deși nu vin împreună, mulți dintre cei prezenți par a se cunoaște între ei. E vorba despre cei care stau cu orele la masă... doar cu o bere sau cu o cafea în față.

Eram sigur că o să-mi gălesc amicii acolo. Ne întâlnim aproape zilnic, prilej de a schimba idei, de a ne certa și împăca, de a duce lupte de „gherilă” pentru simpatiile noastre nedisimulate, de a comunica bârfe, bancuri, zvonuri, de a povesti întâmplări ciudate, care multora li s-ar părea ireale sau invenții funambulești, al căror eroi de multe ori sunt chiar ei. Erau gustate, așa mi se părea, și povestirile mele: cum am dat examen la Institutul de Teatru de patru ori până să reușească, cum am fugit după un tren în Ploiești Vest și l-am prins din urmă în stația Ploiești Triaj, cum era să mor împreună cu Sara din cauza unei etajere doldora de cărți, care a căzut peste capetele noastre, gata, gata să ne facă praf; cum am intrat intempestiv într-un rol în plin spectacol; cum mi-am întâlnit iubita, marea mea iubire, Sara; cum am reușit eu, băiat sărac, născut din părinți modești dintr-o mahala a Bucureștilor, să ajung să fac primul

teatru independent (**Incomod**) unde am jucat o piesă anticomunistă, antifesenistă, antiilesciană, *Curve de lux*, incomodă pentru guvernanta de atunci; cum am colindat prin SUA, Columbia, Venezuela, Istanbul, Canada, Praga, Dresda, Köln, Tirana, Duress, Chișinău cu turneele teatrale; cum am cunoscut celebriți, personalități ca: Noël Bernard și Ioana Măgură-Bernard, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, Brigitte Bardot, Harvey Keitel, Lucian Giurchescu, Toma Caragiu, Radu Penciulescu, Radu Iftimovici; sau despre aventurile mele zilnice din vremea când a existat Piața Universității; cum am dat mâna cu toți președinții României, nu cu toți deodată, ci pe rând în diferite ocazii (I. Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu).

Ce să mai vorbesc, aici, la restaurantul *Boema 33*, era locul în care de multe ori mi se părea că trăiesc și chiar trăiam clipe minunate. Observasem că de foarte multe ori, în timp ce povesteam cu vervă, la masa la care stăteam de mai mult timp cu aceiași prieteni începuse să se lipească și alți clienți ai localului, și cum încheiam o povestire mi se cerea să spun alta. Deși întâmplările mai fuseseră povestite, mi se cerea să le mai spun o dată pentru noii sosiți. De fiecare dată, fac lucrul ăsta fără fasoane și cu o plăcere nespusă. Eram, sunt (mi s-a spus), păstrând proporțiile, un povestitor asemenea lui Caragiale. O parte din fiorul neașteptat al acestor relatări treceau în paginile jurnalului meu, pe care încă nimeni nu l-a citit. Nume ca Radu Beligan, Toma Caragiu, Lily Carandino sau Dinu Săraru apăreau des în povestirile mele, căpătând parcă o alură mitică. Dar și altele mai puțin cunoscute, cu actorii: Aristide Teică, Dumitru Chesa, Nino Anghel sau sunetiștii Kociș sau Varga, suflorul Mișu, poreclit Futione, recuziterii Zabalon și Gică (cărui i se spunea Mafalda) sau șeful mașinist Iulică, denumit Tarzan etc... L-am uitat pe Ciucu. Unde o fi acum sărmanul Ciucu, cel mai naiv, mai simplu om pe care l-am întâlnit... care a stat neclintit lângă mine când am vizitat mormântul lui Shakespeare de la Stratford, sau *Mom galerii* de la New York! Pe unde o mai fi?

— Toate întâmplările astea ar trebui să le scrii, să le consemnezi într-o carte! mi se spunea în mica pauză, care urma după una dintre povestiri.

— Nu aveți grijă, șmecherul a făcut-o deja! spunea un alt mesean.

Într-adevăr, se aflase că țineam de ani de zile, în mare secret, un Jurnal, notând zelos fapte și întâmplări diurne. Amicii, profesioniști încercați, bănuiau lucrul acesta.

— Păi dacă aș scrie eu întâmplări cu actori, din înregistrările spectacolelor de varietăți pe care le-am făcut, bălbăielile lor... aș umple mii de pagini! răspundea, după patru sticle de bere S. I., regizor TV cu zeci de emisiuni de varietăți în spate.

S. I. nu vorbește decât când e treaz. Tace, dar după a șasea sau a șaptea sticlă de bere începe să-l înjure pe Băsescu și pe ceilalți bășiști, făcând aluzie vădită la C. T. și deplânge vremurile în care ne este dat să trăim, când televiziunea, teatrul au ajuns de rahat. Dintre toți cei din grupul de la *Boema 33*, el este cel care are fața cea mai tânără, deși de curând a devenit pensionar. Fost secretar de partid, dat afară și apoi reangajat datorită, se pare, intervenției lui Ion Iliescu, căruia îi poartă o recunoștință perpetuă... din care cauză este un fan al partidului FeSeNist. Altfel e băiat bun... Când e treaz!

— Rahat. Păi dacă aș descrie eu tot ce mi s-a întâmplat, câți oameni mari am cunoscut și mai ales cum am fost arestat pentru spionaj, aș umple zeci de volume. De exemplu, eram la Madrid și vorbeam la ambasada României cu premierul Spaniei... !!!, țipa un fost aviator, general-maior în retragere K. B., după al doilea pahar de whisky.

Figura cea mai respectată dintre toți amicii de la susnumita cârciumă de... pierdere a timpului, era cea a lui C. Turturică², autor prolific de

² Constantin Turturică s-a născut în 1933 în comuna Odobeasca, județul Teleorman. A urmat, între 1956–1961, Institutul de limbă rusă „Maxim Gorki” și Facultatea de Filosofie București. Tatăl său a fost jandarm și comunistii l-au suspectat pentru așa-zisa origine burghezo-moșierească. A avut 23 de meserii pe cartea de muncă, printre care: reporter, muzeograf, macaragiu, bibliotecar. A fost primit în Uniunea Scriitorilor în 1983. A debutat în 1977 cu volumul de proză scurtă „Scoaterea casei din pământ”. A scris 18 cărți, enumerăm aici câteva titluri de romane: „Filosof de închiriat” (1980), „Tribunalul fiecărui individ” (1982), „În casa asta toți trăgeau cu arma” (1985, vol. II, 1986), „Cărăuși peste vămi” (1984), „Brevetul alb” (1988), „Cum a murit Marin Preda” (1992), „Nu ești obligat să mori tâmpit” (2000), „Jandarmul și cartea” (2001).